

Částečné ohlédnutí

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 12 Únor 2013 00:04

Přispívání do jedné ankety mě přinutilo trochu bilancovat rok 2012 z hlediska vyslechnutých novinek. Úmyslně píšu „trochu“, protože komplexní pohled snad napíše někdo jiný (nebo jindy já). Ale pár desek loňského roku by se dalo shrnout pod jednu střešku (už proto, že o některých z nich samostatně někteří kolegové tu i onde už psali).

Dvě ostřílené folkové legendy vydaly regulérní řadové album – **Karel Plíhal** a **Jarek Nohavica**. Karel Plíhal se držel své osvědčené šablony, mírný humor, trocha poezie a snad aby zdůraznil kontinuitu své tvorby, použil i několik hudebních odkazů na svou minulost. Jako obvykle staví i na slovních hříčkách. Desku si dám na poličku k ostatním Plíhalovým a budu si je vzájemně plést a nepamatovat si, která píseň z kterého alba je. Jarek Nohavica zůstal také věrný – ale věrný svému vyvíjejícímu se image. Ti, kteří jej vnímali na internetu, překvapeni moc nebudou, ti, kteří považují stále za „regulérní“ alba ta na CD, překvapeni budou – Jarek navázal na své asi nejsilnější album

Divné století

a rozvinul ho zejména do hloubky témat. Karel Plíhal odvedl dobrou práci, Jarek Nohavica dobrou a navíc inovativní práci. Vlastně bych ještě k této dvojici mohl přidat album

Ocelové město

Radůzy

. S výše uvedenými velikány se samozřejmě ještě srovnávat nemůže, ale společné má více zatím spíše s Karlem Plíhalem: Po experimentech s pohádkami se vrátila k osvědčenému modelu střídání harmoniky a kytary, střídání poetického drsnáctví s drsnáctvím drsným. Fungovalo to tak na všech předchozích řadových deskách, tak proč to nepoužít zase, když nic nového, kam se umělecky a výrazově posunout evidentně na obzoru není.

Podobně dva trampští bardové vydali CD: **Kamelot** a **bratři Nedvědové**. Tady je horší rozhodnout, kdo z koho. Kamelot vyvařil asi podvanácté svoje standardní nápady a postupy, bratři Nedvědové se k nim (po nepřilíš podařených sólových extempore) vrátili. A jasně je vidět, že když dva dělají totéž, nemusí to být totéž. Bratři Nedvědové se vrátili k poetice trampských nedvědovek a návrat je vždycky víc, než pouhé setrvávání, zatímco Kamelot i poetika kamelotích písní prostě jen zůstává. Z tohoto hlediska se mi sólové pokusy obou bratří jeví jako očistec (pro ně i pro posluchače), otázka je, zda byl nutný.

A do třetice dvě bezradné individuality – **Irena Budweiserová** a **Jan Burian**. První jmenovaná maskuje rozpaky nad repertoárem a tvorbou vlastní tváře po odchodu od Spirituál kvintetu stále větší dokonalostí projevu, vycizelovanou pěveckou technikou a stále krkolomnějšími skladbami. Smekám klobouk před jejím uměním, jako škola dobré, ale pro necvičené ucho drtící (ostatně i název alba je

HLAV

ně ne klid

). Druhý jmenovaný nečelí ani tak stárnutí (album se jmenuje

Jak zestárnout

), ale hlavně rozčarování z toho, že jeho univerzální moudra, prezentovaná v nejrůznějších „Kulturních ozdravovnách“ prostě nefungují a svět i hudba jdou úplně jinam. Známy svým nesmyslem pro melodii, zuřivě mlátí do kláves a křičí a křičí a křičí. Drtící to musí být i pro cvičené ucho.

Jak vidno (a slyšno), byl rok 2012 vcelku typický a průměrný – našly se dobré i horší kousky, jak

Částečné ohlédnutí

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 12 Únor 2013 00:04

jsme si ukázali (a jak jste si jistě i poslechli).